

Judenriksministeren (Singer & Lev):

Sej erindrer ikke, om nogen af de to ærede Talere, den ærede Ordfører og den ærede Ordfører for Mindretallet, har nævnt det Antal Personer, der findes paa Lovforslaget om Indfødsret, saaledes som det er præsenteret for dette Ting. Jeg tror, at det har sin Interesse at nævne Tallet. Det er 371 Personer, man ønsker at give Indfødsret, hvis Landstingets Forslag vedtages. Jeg skal tro, at det er et stort Antal Personer, end der nogen Ginde tidligere i et Aar har været Tale om at meddele Indfødsret. Regeringsforslaget indeholdt nogle flere, men det forekommer mig alligevel at være et saastort Antal, at man vistnok tør sige, at man bankkelig skal kunne paavise noget Land i Europa, hvor forholdsvis — man maa jo se paa Statens Størrelse — et Antal som dette vil opnaa en saadan Begunstigelse. De fleste Steder er det jo ad administrativ Vej, at Statsborgerret, hvad der er det, der nærmest svarer til, hvad vi kalde Indfødsret, meddeles. Derfor maa man længe Vægt paa, at Forslaget saaledes som det er kommet fra Landstinget, er overordentlig favorabelt, idet det vil tildele et i Forhold til vort Lands Størrelse meget bethdeligt Antal Indfødsret. I Landstinget ere nogle Personer gaaede ud, og jeg kan ikke se noget for dem uhæderligt deri. Særligt gælder dette for dem, for hvem dette kun betegner Udsættelse. De andre har man efter Skøn ikke villet meddele Indfødsret, og det forekommer mig, at det maa Lovgivningsmagten være berettiget til, uden at man kan sige, at det er krænkende for de vedkommende. Folketinget har, som den ærede Ordfører nævnte, fulgt sin Sædvane med Hensyn til Behandlingen af Lovforslaget, og det har Reeringen ogsaa. Det andet Ting har noget fraveget de Regler, som det i alt Fald i en Arrække, har ønsket at følge, og det forekommer mig, at den ærede Ordfører har al Grund til, at være glad derover og paagfatne det. Det vil jo være vel bekendt, at Landstinget har ønsket at fastslaa bestemte Aaremaal, at fastslaa som bestemt Aar, at Kommunen skulde have anbefalet den vedkommende til at faa Indfødsret. Nu er Landstinget gaaet over til at sige nej, vi maa gaa frem efter et Skøn, ganske vist et regelbundet Skøn — det er jo nødvendigt for os alle at have visse Hovedregler og Hovedbetragtninger, som følges, men som selvfølgelig kunne fraviges. Landstinget er altsaa gaaet fra, hvad man tidligere der har holdt paa: at visse bestemte Betingelser skulde være opfyldte med Hensyn til Aaremaal og kommunal Anbefaling, og er endt, at man nu skulde gaa noget mere

frem efter de samme Synspunkter, som Folketinget og for øvrigt ogsaa Ministeren have benyttet, thi den ærede Ordfører ved ret vel, at Regeringen har heller aldrig følt sig bunden ved de af Landstinget opstillede Regler. Ganske vist kan det siges, at i det, Landstinget nu er kommet til, ligger, at man skal tage Forholdene meget skarper, og maaste ligger der tillige deri noget andet, nemlig Tilhøjelighed til at stille sig ens over for alle Udlændinge. Jeg tør ikke sige noget bestemt derom, men jeg tror nok, at man kan sige, at der er en Tendens i den Retning. I øvrigt er jeg enig med den ærede Ordfører i, at man kan ikke følge etsaatte Regler, det er noget, der ogsaa er anerkendt i Praksis af Regeringen. Der kan være Folk, som have været her i Landet i en lang Arrække — det ærede Medlem nævnte det samme — men som ikke have brudt sig om at slutte sig til vort Land, førend de nu pludselig opdage, at ved at faa Indfødsret kunne de ogsaa faa Ret til Alderdomsforsørgelse. Saadanne Personer kan man dog med nogen Føje nægte Indfødsret, selv om de have været her længe. Det kan paa den anden Side ogsaa træffe, at de paagældende selv efter kort Tids Ophold bør have Indfødsret. Det ærede Medlem nævnte et Eksempel med et Postbud — det var mig ikke sænderlig slaaende — men jeg siter særlig til Børn, fødte af danske Forældre i Udlandet. Vi have nemlig den Regel, som det ærede Medlem betegnede som en territorial Regel, at Fødestedet er det afgørende. Det er ret hyppigt forekommende Tilfælde, at Børn, fødte af danske Forældre i Udlandet, hverken have Hjemstedsret i Udlandet eller her, og i saa Fald maa man ganske vist være beredvillig til snarest mulig at give dem Indfødsret. Hvorvidt den Regel, vi følge, er rigtig, kan der være forskellige Meninger om. Jeg mener ogsaa, at det Princip, hvorpaa hele Indfødsret Lovgivningen hviler i denne Retning, kan trænge til Revision, og dette er netop et af de Spørgsmaal, der ere optagne til Forhandling med andre Lande. Jeg indrømmer altsaa, at et Skøn maa der anstilles, men ganske vist maa man have Hovedregler, at gaa efter, thi ellers kommer man for meget ud i det vilkaarlige. Dette har Folketinget ogsaa altid til en vis Grad anerkendt, idet det er lykkedes at komme til Enighed med Landstinget, naaget dette er mere tilhøjeligt til at følge visse bestemte Synspunkter. Landstinget har paa sin Side fraveget Forbringen om den kommunale Anbefaling, hvad ogsaa Ministeren har gjort og fornuftigvis